

tydning den danske Rigsdags Samtykke, givet saaledes som det er æftet, vilde have, dersom et tilsvarende Samtykke ikke blev givet for Sverrigs Vedkommende af den svenske Repræsentation og for Norges Vedkommende af den norske Repræsentation. Svaret herpaa forekommer mig at være aldeles utvivijsomt, nemlig dette, at den Konvention, hvis Ratifikation er betinget af Samtykke fra alle tre Repræsentationers Side, i saa Tilfælde ikke kan ratificeres. Denne Konvention er jo en Konvention imellem Danmark og Sverrig og Norge, og der staar derfor udtrykkelig i den sidste Artikel: „Nærværende Konvention skal ratificeres, saasnart de vedkommende Repræsentationers Samtykke er meddelt, og Ratifikationerne skulle udvekles i Stockholm, saasnart sse kan.“ Som Følge heraf er ingen Ratifikation mulig, naar ikke saavel den danske Rigsdag som den svenske Rigsdag og det norske Storting give det Samtykke, som er en Betingelse for, at Ratifikationen kan finde Sted. Det forekommer mig endvidere, at Lov i saa Henseende er saa meget mere umulig i denne Forsamling, som det ogsaa i det til Konventionen sig sluttende Møntlovforslags sidste Paragraf — den høitæredede Formand tillader, at jeg til Oplysning fremhæver denne Bestemmelse i Lovforslaget, der staar som næste Sag paa Dagsordenen — med rene og klare Ord er sagt, at den hele Ordning i den Skikkelse, hvor den nu foreligger til Overveelse, er knyttet til den Betingelse, at Møntkonventionen ratificeres, idet det i Lovforslagets § 24 hedder: „Denne Lov træder paa den i samme nærmere bestemte Maade i Kraft samtidig med Beskjendtgjørelsen om, at den under 18de December 1872 med Kongerigerne Sverrig og Norge afsluttede Møntkonvention er ratificeret og Ratifikationerne udvekledes.“ Det forekommer mig nu, mine Herrer, at være for tidligt her i Forsamlingen at opstaa Spørgsmaal om, hvad man vil gjøre, hvis Møntkonventionen ikke kan ratificeres; hvad der nu foreligger, det er at overveie Sagen paa det med tilstrækkelig Bestemthed givne Grundlag. Naar det høie Thing nu fremmer Sagen — jeg kan naturligvis ikke Andet end ønske dens omhyggelige Overveelse, Sagen kan derved kun vinde — saa ligger det i hele Forretningsgangen, saa ligger det i Forholdets Natur, at den maa fremmes paa det givne Grundlag. Man vil forstaa, at jeg ikke i dette Dieblit paa nogen Maade kan ønske eller endog blot finde det passende at udtale mig om, hvad der kunde være at gjøre, dersom Betingelserne for Konventionens Ratifikation ikke indtraadte, dersom f. Ex. en af Repræsentationerne negtede sit Samtykke. Det er jo ret heldigt, at de tre Repræsentationer netop i Aar arbejde omtrent paa samme Tid. Den svenske Repræsentation er jo allerede traadt sammen; den norske Repræsentation vil om kort Tid blive samlet, og der vil altsaa være Leilighed nok til senere at tage de Spørgsmaal under Overveelse, som kunne frembyde sig under den af forskjellige ærede

Talere antydede Eventualitet. Nu foreligger som sagt kun Spørgsmaalet om at fremme Sagen paa det givne Grundlag, og med Hensyn dertil synes det mig at være ønskeligt, at de Herrer, som i og for sig ville give deres Samtykke til, at Sagen efter nærmere Overveelse gjenemføres paa dette ved Konventionen givne Grundlag, ikke alt for meget spørge om, hvad Andre ville gjøre. I saa Henseende kan jeg ikke lade være at minde om en høitbetjent Scene i et gammelt Stykke. Jeg veed ikke, om de Herrer erindre, at ved Slutningen af en Akt staa to Herrer overordentlig høflig over for hinanden, og den One siger til den Anden: Efter Dem, Passez Monsieur! Passez! Men ingen af dem vil gaa først, de Blave Begge staaende. Tæppet falder ned. Efter at længer Tid er forløbet, ruller Tæppet atter op, og de samme Herrer, som nu ere bleve graahædede, staa der endnu med Hatten i Haanden og sige til hinanden: Efter Dem, efter Dem! Det vilde ikke forekomme mig heldigt, om Repræsentationerne vilde opføre det samme Skuespil.

Tale: Jeg griber Leiligheden til at udtale mig om det her foreliggende store og betydningsfulde Foretagende, som er indledet ved den sidste Udstilling, der blev holdt her, og som er bragt til Ende i en, efter hvad vi pleie at kjende til, forunderlig kort Tid. Jeg griber Leiligheden til at udtale min Anerkjendelse af, at et saadant Arbejde er kommet tilstede og er rykket saa langt frem, som det er. Jeg skal ikke driste mig til at gaa ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt Forslaget i Enkelthederne vil være at foretrække for en anden Løsning; men idet jeg ogsaa for mit Vedkommende ønsker at udtale, at denne Vej netop er den rette, ad hvilken de nordiske Riger skulle komme hverandre indde, vil jeg kun ønske, at et saadant vigtigt Skridt, som kan blive af stor Betydning for vor Fremtid, maa gøres paa den for Sagens Fremme heldigste og paa den for dens heldige Løsning mest hensigtsvarende Maade. Idet jeg altsaa mener, at det ikke vil føre til Videre, at man her fra dansk Side gaar nærmere ind paa Realiteten af denne Sag, kan der dog, siden Omstændighederne nu have ført det med sig, at det lille Danmark er det Land, hvor Sagen først bliver forelagt Repræsentationen, være Opfordring til, at vi mellem de to Behandlinger, vi her underkaste denne Sag, vel overveie den Maade, hvorpaa man heldigst stiller sig overfor de Andre, der skulle have et ligesaa vægtigt Ord at tale med i Sagen. Dette Spørgsmaal foreligger nu ikke i dette Dieblit, men det vil forhaabentlig komme snart. Idet jeg altsaa hilser dette Skridt med den mest levende Anerkjendelse lige over for alle dem, som have deltaget i Forberedelsen deraf, og idet jeg maatte sætte Pris paa, at Noget af dette kunde blive Danmark til Del, selv om det ikke blev tiltraadt fra andre Sider, vil jeg haabe, at den danske Re-